

سینمای ایران

بهمن فرمان‌آرا؛ میراث موسیقایی احمد پڑمان برای نسل‌های جدید باقی خواهد ماند

بهمن فرمان‌آرا، کارگردان پیشکسوت سینمای ایران در مراسم یادبود احمد پڑمان با یادآوری همکاری و دوستی دیرینه‌اش با این آهنگساز پیشکسوت، تصویر صمیمی از شخصیت و توانمندی‌های او ارائه داد. فرمان‌آرا که دوستی دیرینه و همکاری طولانی‌مدتی با احمد پڑمان داشته و چندین فیلم خود را با موسیقی پڑمان همراه کرده بود، به ابعاد انسانی و هنری این هنرمند اشاره کرد و نکاتی را از تجربه کار مشترک‌شان بیان کرد.

این کارگردان پیشکسوت یادآور شد که حتی در دوران بیماری و مشکلات جسمی، احمد پڑمان همواره علاقه و تعهد عمیقی به موسیقی داشت و این پشتکار، الهام‌بخش خلق آثار متعدد سینمایی بود.

توصیه برای موسیقی فیلم «شازده احتجاب»

فرمان‌آرا درباره موسیقی فیلم «شازده احتجاب» که آهنگسازی آن را پڑمان برعهده داشت، توضیح داد: «من همواره بر اصالت موسیقی ایرانی تأکید داشتم و از پڑمان خواستم از استفاده سازهای اروپایی پرهیز کند تا موسیقی کاملاً هماهنگ با فضای فیلم ایرانی باشد. احمد پڑمان با همین رویکرد، حتی در پروژه‌های طولانی و پیچیده ضبط موسیقی، توانایی خلق اثر عمیق و تأثیرگذار را نشان داد.»

او همچنین درباره آهنگسازی فیلم «در سایه‌های بلند باد» گفت: «با احمد جلسات متعددی برگزار کردم و درباره فضای فیلم با او صحبت کردیم. او درباره جزئیات فیلم سؤال می‌کرد و برایم عجیب بود که یک آهنگساز بقدر می‌تواند دقیق و ریزبین باشد.

فرمان‌آرا به همکاری‌های طولانی و صمیمانه خود با پڑمان اشاره کرد و گفت: «در طول همکاری‌هایمان، گفت‌وگو‌های عمیق و مفصلی داشتیم که حتی مسائل فنی موسیقی و جزئیات ضبط را شامل می‌شد. این ارتباط حرفه‌ای و انسانی باعث شد که کارهایمان به بهترین شکل ممکن اجرا شود.»

اخلاق و فروتنی

او همچنین از اهمیت اخلاق و فروتنی احمد پڑمان یاد کرد و افزود: «احمد فردی فروتن بود و هرگز غرور مانع همکاری و خلاقیت او نمی‌شد. او همیشه تلاش می‌کرد بهترین نتیجه ممکن برای موسیقی فیلم به دست

آید.»

فرمان‌آرا در پایان تأکید کرد که میراث موسیقایی احمد پڑمان نه تنها در آثار ضبط‌شده، بلکه در خاطرات و یادگیری نسل‌های جدید موسیقی باقی خواهد ماند و همکاری با او برای هر هنرمندی فرصتی بی‌ظنیر و ارزشمند است. /

خبرآتلاین

موزه سینمای ایران

میزبان نمایش آثار پارا جانف می شود

موزه سینمای ایران روزهای ۱۶، ۱۷ و ۱۸ شهریور ۱۴۰۴ میزبان مجموعه‌ای از آثار سرگنی پاراجانف فیلمساز صاحب سبک سینمای جهان خواهد بود.

شنبه ۱۶ شهریور نمایش آثار سرگنی پاراجانف فیلمساز با حضور آرتور مارتیروسیان معاون وزیر فرهنگ جمهوری ارمنستان، در موزه سینما برگزار خواهد شد.

۱۶ شهریور و در نخستین روز، فیلم «رنگ انار» یکی از مهم‌ترین و تأثیرگذارترین آثار این فیلمساز، روی پرده خواهد رفت. دوشنبه ۱۷ شهریور، فیلم «عاشق غریب» به نمایش درمی‌آید. در روز پایانی این برنامه سه‌شنبه ۱۸ شهریور، فیلم «افسانه قلعه سورام» اکران خواهد شد و نشست پایانی این مجموعه نیز با حضور آناهید آباد فیلمساز، برگزار می‌شود.

/ **روابط عمومی**

نقد

در جهان امروز، صحنه سیاست بیش از هر زمان دیگری شبیه یک خانه شیشه‌ای است؛ جایی که مرز میان قدرت و زندگی خصوصی قدرتمندان باریک‌تر از همیشه شده. مینی‌سریال Hostage (گروگان)، محصول ۲۰۲۵ نتفلیکس، این واقعیت را نه با خطابه‌های مستقیم که با درامی فشرده و نفسگیر به تصویر می‌کشد. اثری که از همان ابتدا به ما یادآوری می‌کند «قدرت» اگرچه در اتاق‌های بسته شکل می‌گیرد، اما ارزش‌هایش خیلی زود به زندگی شخصی صاحبان قدرت هم می‌رسد. همان‌طور که حاشیه‌های زندگی شخصی می‌تواند خود را به سیاست تبدیل کند و در سرنوشت جهان تأثیر بگذارد. جنجال‌هایی که در ماه‌های اخیر در رابطه مکرون و همسرش شاهد بودیم یا آنچه

که از زندگی ترودو به فضای سیاسی کانادا منت می‌کند، همه نمونه‌هایی از تأثیرات متقابل لحظه‌های خصوصی زندگی و لابی‌های مرموز قدرت‌اند. این بخشی از فضای ملتهبی است که در سریال گروگان شاهد آئیم.

نتفلیکس در سال ۲۰۲۵ این مینی‌سریال پنج‌قسمتی را رو کرد تا ثابت کند هنوز هم می‌تواند تماشاکر را پای درامی بنشاند که فقط انفجار و تیراندازی نیست، بلکه هم به‌اندازه هر صحنه اکشنی، هیجان دارد. بحران از همان ابتدا به‌قدری جدی تصویر می‌شود که ما حس می‌کنیم شبکه‌های خبری را باز کرده‌ایم نه یک سریال. بازیگران اصلی، نقطه اتکای واقعی سریال‌اند. سوران جونز در نقش نخست‌وزیر بریتانیا، همان قدرت شکننده‌ای را ارائه می‌دهد که تماشاکار از او در Vigil به‌خاطر دارد: زنی در تقاطع وظیفه و وجدان. در طرف مقابل، ژولی دلبی، ستاره محبوب سینمای مؤلف فرانسه، حالا رئیس‌جمهوری فرانسه شده؛ سیاستمداری که می‌داند چطور با چند جمله حساب‌شده، هم همسایه انگلیسی‌اش را

در «گروگان»؛ تریلر سیاسی تازه نتفلیکس با چه چیزی طرفیم؟

تاریکی‌های قدرت با چهره‌ای انسانی

گروه فرهنگی -نتفلیکس در تابستان ۲۰۲۵ با مینی‌سریال پنج‌قسمتی «گروگان» (Hostage) بار دیگر به ژانر تریلر سیاسی سر زده است. اثری پرتعلیق که هم به سنت‌های این ژانر پایبند می‌ماند و هم با نگاه تازه به سیاستمداران و روابط انسانی، راهی متفاوت پیش می‌گیرد. در مرکز روایت، ایگیل دالتون، نخست‌وزیر بریتانیا (سوران جونز)، قرار دارد که همسرش زوده می‌شود. ماجرا از دل یک بحران خانوادگی آغاز می‌شود اما به‌سرعت به عرصه سیاست کلان گره می‌خورد. در همین زمان، ویوین توسن، رئیس‌جمهوری فرانسه (ژولی دلبی)، در خاک بریتانیا با اخاذی و بحران‌های اخلاقی روبه‌رو می‌شود. دو زن رهبر در شرایطی متفاوت اما به‌هم‌پیوسته باید تصمیم‌هایی حیاتی بگیرند: یکی در برابر تهدید به جان همسرش و دیگری در برابر وسوسه سازش با راست افراطی.

بازی‌ها و شخصیت‌پردازی

جونز نقشی را ایفا می‌کند که انسانی، مبین‌پرست و به‌شدت خانواده‌دوست است؛ تصویری نوستالژیک از نخست‌وزیری که هنوز به عشق و اخلاق باور دارد. در نقطه مقابل، دلبی تصویری واقع‌گرایانه‌تر و شکننده‌تر ارائه می‌دهد. ویوین توسن سیاستمداری است که به‌تدریج به سمت راست متمایل می‌شود تا در قدرت بماند؛ روندی که خود دلبی آن را بازتابی از وضعیت امروز اروپا می‌داند.

نکات حاشیه‌ای و خواندنی از سریال

۱. **همکاری قدیمی که به «گروگان» رسید**

ایده اصلی سریال از دوستی و همکاری ۱۰ سال پیش مت چارمن و سوران جونز شکل گرفت. چارمن می‌گوید هر بار بازی او را می‌دید، فکری می‌کرد: «اگر سوران نخست‌وزیر بود، نگاه ما به سیاست متفاوت می‌شد.» همین تصور جرقه خلق شخصیت اصلی را زد.

۲. دو کارگردان زن در رأس پروژه

سریال توسط دو کارگردان زن، ایزابل سیب و ایمی نیل ساخته شده. هر دو در مصاحبه‌ها تأکید کردند که با وجود فضای پرتنش و پرهیجان، تلاش کرده‌اند داستان را از زاویه انسانی روایت کنند، نه صرفاً اکشن یا حادثه‌ای.

۳. شوخی‌ها و انرژی ژولی دلبی

دلبی (رئیس‌جمهوری فرانسه در سریال) با وجود نقش جدی، در پشت صحنه همیشه حال‌وهوای صمیمی و بامزه‌ای داشته. خودش می‌گوید: «گاهی وسط برداشت‌ها آنقدر می‌خندیدم که باید دوباره از اول می‌گرفتم.» این طنز شخصی باعث شد بازی سخت‌تر هم بشود..

۴. حساسیت‌های سیاسی در حین فیلمبرداری

بخشی از فیلمبرداری همزمان با اوج‌گیری تنش‌های سیاسی واقعی در اروپا انجام شد. چارمن می‌گوید هر روز نگران بودند اتفاقات واقعی باعث شود سریال «قدیمی» جلوه کند. این اضطراب روی فضای گروه هم تأثیر گذاشته بود.

۵. دشواری‌های صحنه‌های اکشن

صحنه‌های انفجار و گروگان‌گیری در نزدیکی خیابان داونینگ (دفتر نخست‌وزیرانگلیس) بازسازی شد. طبق گفته عوامل، هماهنگی امنیتی و فیلمبرداری این بخش‌ها بسیار پیچیده و زمان‌بر بود.

منبع: گاردین

نگاهی به مینی سریال «گروگان»

وقتی سیاستمدارها به مخمسه می‌افتند

سرجایش بنشانند و هم رسانه‌ها را راضی نگه دارد. دیدن جدال این دو زن روی پرده، چیزی فراتر از دعای سیاسی است؛ تعامل این دو زن، بیش از آنکه یک رقابت شخصی باشد، استعاره‌ای از رابطه تاریخی لندن و پاریس، که از ناپلئون تا برگزیت همیشه بین عشق و تنفر در نوسان بوده. روایتی که در سایه خروج بریتانیا از اتحادیه اروپا، بحران مهاجران و بده‌بستان‌های اقتصادی، همیشه بین اتحاد و سوءظن در نوسان بوده.

«گروگان» از این زاویه، صرفاً قصه‌ای درباره یک بحران نیست. هر اپیزود به‌نوعی مینیاتوری از اروپای پس‌ابزرگزیت است؛ کشوری که می‌خواهد استقلال سیاسی‌اش را حفظ کند، اما همچنان در بزنگاه‌ها ناچار است به همسایه قاره‌ای‌اش تکیه کند. انتخاب گویان فرانسه به‌عنوان بستر بحران هم تصادفی نیست؛ یادآور همان سایه‌های استعمار است که هنوز بر روابط امروز اروپا سنگینی می‌کنند. کارگردانی مشترک ایزابل زیب و ایمی نیل باعث شده سریال حال‌وهوایی جدی و پرتنش داشته باشد. اما همان‌قدر که همه‌چیز رسمی و خشک به‌نظر می‌رسد،

یک طنز پنهان هم در لابه‌لای ماجرا جریان دارد: اینکه قدرتمندترین آدم‌های دنیا هم وقتی پای بحران وسط بیایند، به همان اندازه بقیه دست‌بسته و گروگان شرایط‌اند. انگار سیاستمداران فقط جلوی دوربین‌ها فرمان می‌دهند؛ در پشت پرده، آنها هم اسیر تصمیم‌های ناگهانی، رسانه‌های پر سر و صدا و فشار افکار عمومی‌اند. آدم‌هایی با ضعف‌های انسانی که مدام بین وظایف تاریخی و رسالت بزرگ خود و تعهدات شخصی و اخلاقی مجبور به انتخاب‌اند. «گروگان» در ظاهر یک تریلر سیاسی است، اما در عمق، تمثیلی است از اروپای امروز. از تشریک مساعی قدرت‌های بزرگ و همکاری‌های عیان و پنهان‌شان گرفته تا اختلافاتی که ریشه در تاریخ و فرهنگ دارد. از نیازهای همه جانبه تا رقابت‌های اقتصادی، همه‌چیز در قفسه حضور دارد، بدون اینکه مستقیماً نامی از تمامی‌شان برده شود. حتی انتخاب گویان فرانسه به‌عنوان محل بحران هم یک یادآوری زیرکانه است؛ اینکه سایه استعمار هنوز از سر اروپا کنار نرفته.

منتقدها در این میان حساسی به شوق آمده‌اند. از گاردین تا وراپتی، تعداد زیادی از رسانه‌ها روی بازی سوران جونز و ژولی دلبی دست گذاشته‌اند و گفته‌اند ترکیب این دو می‌تواند یکی از برگ‌های برنده فیلم جوایز باشد. خیلی‌ها هم تأکید کرده‌اند که «Hostage» توانسته ژانر تریلر سیاسی را از کلیشه‌های خسته‌کننده فراتر ببرد؛ نه خبری از قهرمان تک‌نفره هالیوودی هست و نه پایان خوش قطعی.

اگر سریال را ندیده‌اید و می‌خواهید از حال و هوای آن بدانید، می‌شود «Hostage» را کنار Bodyguard یا The Diplomat گذاشت. با این تفاوت که اینجا، قصه کمتر درباره تیراندازی و بیشتر درباره تعاملات بین‌المللی و کنایه‌های سیاسی است. به‌جای بمب‌گذاری در خیابان، بمب اصلی در جملات رهبران اروپایی منفجر می‌شود.

در نهایت، «گروگان» به ما نشان می‌دهد جهان امروز چقدر پیچیده و به‌هم‌ریخته است. اینکه مرز میان امنیت ملی و زندگی شخصی تا کجا می‌تواند باریک شود و مهم‌تر از همه، اینکه صاحبان قدرت هم شاید در دل ماجرا، به همان اندازه‌ما، می‌قدرت باشند. طنز تلخی که سریال یادآور می‌شود این است: در دنیای سیاست، هیچ‌کس واقعاً آزاد نیست؛ نه مردم، نه رهبران. همه به شکلی گروگان‌اند.

نقل قول‌ها:

مت چارمن (خالق و نویسنده)، درباره دشواری نوشتن داستانی هم‌زمان با تحولات سیاسی واقعی می‌گوید: «بزرگ‌ترین چالش این بود که سیاست هر روز تغییر می‌کند. هر بار اتفاق تازه‌ای می‌افتاد، از خودم می‌پرسیدم: این برای بچه‌هایم چه معنایی دارد؟ آیا دنیا جای بهتری می‌شود؟ و از زاویه کاری هم مدام فکرم می‌کردم: تکند وقتی سریال پخش شود، قصه قدیمی به نظر برسد؟»

سوران جونز (بازیگر نقش نخست‌وزیر و تهیه‌کننده اجرایی) درباره علاقه‌اش به کار پشت صحنه توضیح می‌دهد: «من اهل دستور دادن به دیگر بازیگرها نیستم و میلی به کارگردانی ندارم. اما کشف استعداد‌های تازه، تشکیل تیم، کار در اتاق نویسندگان و تصور اینکه یک سریال چه آینده‌ای دارد، همه اینها چیزی است که عاشقش هستم.» او درباره شخصیت اصلی می‌گوید: «برای من مهم بود که نخست‌وزیر فقط یک سیاستمدار نباشد. می‌خواستم مخاطب او را به‌عنوان یک انسان ببیند. خیلی وقت‌ها مجبور شدیم بخش‌هایی از فیلمنامه را بازنویسی کنیم تا این جنبه انسانی بیشتر دیده شود.»

ژولی دلبی (بازیگر نقش رئیس‌جمهوری فرانسه) به سختی‌های پرداختن به مضمون‌های اجتماعی اشاره می‌کند: «امروز ساخت درامی که به مسائل اجتماعی بپردازد، خیلی سخت است. معمولاً از این موضوع‌ها پرهیز می‌کنند، مگر اینکه اثر کاملاً سرگرمی و بی‌ارتباط به سیاست باشد.» دلبی درباره تولید سریال هم می‌گوید: «فیلمبرداری یک گروگان‌گیری کار ساده‌ای نبود. البته نتفلیکس امکانات زیادی در اختیارمان گذاشت و این کمک بزرگی بود، اما هر پروژه‌ای چالش‌های خودش را دارد.»

اظهارنظر‌ها:

نشریه The Week

«شروع سریال نویدبخش و جذاب است، اما پیچیدگی‌های زیاد داستان گاهی انسجام آن را از بین می‌برد و پایان‌بندی جالبی ارائه نمی‌دهد.»

نشریه The Guardian

«یک تریلر سیاسی پنج‌ساعته پرکشش، بصری تأثیرگذار و هدایت‌شده توسط دو بازیگر زن.» ریتم داستان، تعلیق و نمود شخصیت‌ها هم‌زمان حفظ می‌شود.

نشریه The Standard

«تعلیق نفس‌گیر، پر از پیچ‌وتاب‌های سیاسی، خیانت، جنگ رسانه‌ای و مصالحه‌های اخلاقی. روایتی که در آن همیشه فقط یک پیچ داستانی تا فاجعه فاصله هست.»

نشریه: Empire Online

«در عصری که بسنجاری از سریال‌های استریم طولانی و کشدار هستند، این سریال داستانش را جمع‌وجور و بدون اضافه‌کاری روایت می‌کند؛ سرگرم‌کننده اما کم‌عمق.»

راجر ایبرت، منتقد سرشناس

«اگر جایزه‌ای برای آثار تلویزیونی کسل‌کننده داشتیم، گروگان قطعاً جایزه‌اش را می‌برد.»

نشریه The Independent

«سریال بر مبنای کلیشه عمل می‌کند، اما همچنان دلنشین است و از نظر درام شخصی و سیاسی مخاطب را پای سریال نگه می‌دارد.»

اخبار

ابلاغ تسلیت

رئیس جمهوری برای درگذشت ایرج صغیری

مراسم یادبود ایرج صغیری، هنرمند پیشکسوت تئاتر کشور که از او به عنوان پدر تئاتر بوشهر یاد می‌شود جمعه چهاردهم شهریور ماه در حسینیه ابا عبدالله‌الحسین در گلزار شهدای بوشهر برگزار شد. در این مراسم مجید انصاری به همراه استاندار بوشهر در کنار هنرمندان و هنردوستان این شهر حضور پیدا کرد و مراتب تسلیت دکتر مسعود پزشکیان، رئیس‌جمهور کشور را ابلاغ کرد. زنده یاد ایرج صغیری، روز دوشنبه‌دهم شهریور ماه بعد از یک دوره بیماری از دنیا رفت و یک روز پنجشنبه سیزدهم شهریور ماه در کنار منوچهر آشتی، شاعر نامدار کشور در آرامگاه حسین چاهکوتاهی بوشهر به خاک سپرده شد. او زاده سال ۱۳۲۵ در بوشهر بود و با اجرای نمایش «قلندرخونه» خود را به عنوان یکی از هنرمندان تأثیرگذار تئاتر کشور معرفی کرد. صغیری بیش از ۶ دهه به نوشتن، اجرا، بازی و پژوهش در زمینه تئاتر مشغول بود. **ايسنا**

شرکت بیش از هزار هنرمند در جشنواره هنرهای تجسمی ایران

در جشنواره هنرهای تجسمی جوانان ایران هزار و ۲۶۸ نفر ثبت‌نام کردند که از این تعداد، ۳۶۳ نفر آقا و ۹۰۵ نفر خانم هستند. مجموع آثار رسیده به دبیرخانه جشنواره هفت هزار و ۵۷۶ اثر اعلام شده است. در بخش آمار به تفکیک رشته، نقاشی با هزار و ۹۴۰ اثر و ۳۰۹ شرکت‌کننده بیشترین حضور را داشته‌اند و پس از آن عکاسی با هزار و ۵۲۵ اثر (۱۸۷ نفر) و گرافیک با هزار و ۱۱۳ اثر (۱۵۷ نفر) در رتبه‌های بعدی قرار گرفتند. از نظر مشارکت استانی، استان تهران با ۲۳۰ نفر در صدر قرار دارد. پس از آن، استان‌های اصفهان (۱۱۷ نفر)، خراسان رضوی (۱۰۸ نفر)، آذربایجان شرقی (۶۵ نفر)، فارس (۶۴ نفر) و البرز (۶۳ نفر) بیشترین تعداد شرکت‌کننده را به خود اختصاص داده‌اند. این جشنواره تاکنون با هفت هزار و ۸۶۵ اثر در دوره سی‌ویکم بیشترین آثار و با هزار و ۳۱۱ شرکت‌کننده در دوره بیست‌وششم بیشترین تعداد هنرمند ثبت‌شده را به خود اختصاص داده است و دوره سی و دوم در هر دو بخش تاکنون رتبه دوم ادوار را به خود اختصاص داده است. سی و دومین جشنواره هنرهای تجسمی جوانان از ۳۱ شهریور تا ۴ مهر در تهران برگزار می‌شود.

/ **روابط عمومی**

نمایش مستند «پروانه اعتمادی» در سینما تک

همزمان با برپایی نمایشگاه «به گزارش زنان»، سینما تک موزه همچنان با محوریت زنان هنرمند، مستندی درباره پروانه اعتمادی، نقاش مشهور ایرانی به نمایش می‌گذارد. بهمن کیارستمی این مستند ۶۰ دقیقه‌ای را با پژوهش علمی بختیاری پس از چهار سال پیگیری برای کسب رضایت پروانه اعتمادی ساخته است و تلاش کرده گوشه‌ای از تفکر و نگاه این نقاش را به هنر، زندگی و تاریخ معاصر ایران نشان دهد.

این فیلم ۶۰ دقیقه‌ای، یکشنبه ۱۶ شهریورماه) رأس ساعت ۱۶ در سالن سینما تک موزه هنرهای معاصر تهران در معرض دید علاقه‌مندان قرار خواهد گرفت. ورود برای عموم آزاد و رایگان است. / **روابط عمومی**